

svage paadrager sig Forsørgerpligt, men det Lovgivningsarbejde, som er nødvendigt for fuldt ud at hindre dette, støder paa mange Vanskeligheder, som langt fra endnu er overvundet. Men det, at man har regnet med, at aandsvage har Forsørgerpligt, bevirker ikke, at man med Hensyn til deres Rettigheder i Samfundet i nogen Henseende kan ligestille dem med aandsfriske.

Saa siger det ærede Medlem, at naar nu de aandsvage glider ud af Invalidforsikringen derigennem, at de ikke kan faa Invalidrente paa Grund af deres Aandsvaghed, saa betyder det, at man lægger hele Udgiften over paa Kommunerne. Men dette er ikke rigtigt, thi saafremt den aandsvage kommer under Aandsvageforsorg eller ind paa en Aandsvageanstalt, har Kommunerne jo Ret til Refusion af Staten, og hvad Ophold paa Aandsvageanstalterne angaar, deles Udgiften derved omtrent lige mellem Stat og Kommune. Forholdet vil altsaa blive nogenlunde det samme, som hvis den paagældende fik Invalidrente, idet Stat og Kommune jo deler Udgifterne dertil halvt om halvt, ud over dem, der kommer paa Præmierne. Jeg tror derfor, at naar det ærede Medlem tænker lidt nærmere over denne Bestemmelse vedrørende de aandsvage, vil det ærede Medlem kunne indse, at der dog er ret god Mening i den.

Til det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds (Veistrup) vil jeg gerne sige et Par Ord. Jeg tilstaar gerne, at det ærede Medlems Bemærkninger ligesom den radikale Gruppes Stilling til Lovforslaget i flere Henseender har interesseret mig, og paa enkelte Punkter synes jeg ogsaa, der er fremkommet Tanker, som det kunde være værd at overveje. Men naar der ikke har kunnet komme nogen frugtbar Forhandling i Gang med de Radikale om dette Forslag, skyldes det, at de Radikale ikke har villet gaa ind paa det, som vi har haft til Formaal fra vor Side, nemlig foruden alle de mange Forbedringer, vi ønskede at indføre i Loven, at naa til væsentlige Beparelser. Naar der ikke har kunnet komme noget Samarbejde i Gang med det radikale Parti, er det efter min Mening navnlig, fordi de ikke har villet anerkende, at Statens og Kommunernes Udgifter efter denne Lov ligesom efter de andre sociale Love bør reguleres i Forhold til Prisniveauet, i Forhold til Kronestigningen.

Blandt Enkelthederne i Lovforslaget opholdt det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds sig særlig ved Bestemmelsen om, at Erhvervsevnen skal beregnes i Forhold til vedkommendes Aldersklasse, og det ærede Medlem fremsatte den Bemærkning, at dette

Skøn kunde blive meget vanskeligt. Jeg har drøftet hele denne Sag meget indgaaende med Invalidforsikringsretten, og der er ingen Tvivl om, at det ærede Medlem i nogen Grad har Ret i, at Skønnet kan blive vanskeligt; men Invalidforsikringsretten har overhovedet fra sin første Begyndelse været ude for vanskelige Skøn, Skøn, der har været endnu vanskeligere end dette, og jeg fik af Forhandlingerne det sikre Indtryk, at denne Vanskelighed kan overvindes. Jeg tror i øvrigt, at det ærede Medlem maaske ser lidt for pessimistisk paa den Virkning, denne Bestemmelse vil have, idet det ærede Medlem, saa vidt jeg forstod, gik ud fra, at den altid vilde forringe Stillingen for dem, der er kommet op i en højere Aldersklasse, i 50-erne. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem støtter sig paa nogen sikker Statistik, men efter mit Kendskab til Erhvervsevnen i de Aldersklasser, der her er Tale om, er det ikke udelukkende saaledes, at Erhvervsevnen forringes; i mange Tilfælde forbedres den; selv udenfor Tjenestemandstanden er der paa mange Maader i den højere Aldersklasse et Avancement, saaledes at man i Virkeligheden kommer op i en højere Erhvervsklasse i Stedet for at gaa ned i en lavere.

Det ærede Medlem var ogsaa inde paa den Tanke, at der skulde gives en særlig høj Rente til dem, han kalder Selvforsørgere. Jeg er nu ikke helt klar over, hvad det ærede Medlem mener med Selvforsørgere, men maaske vil det ærede Medlem forklare mig det. Jeg er ikke klar over, hvorledes dette Begreb skal begrænses. Jeg har f. Eks. den Mening, at en Hustru, der udfører sit Arbejde i Hjemmet, med Børnenes Opdragelse og Hjemmets Pasning, er Selvforsørger, men det fremgaar afgjort ikke af det ærede Medlems Bemærkninger, om en saadan Hustru kan betragtes som Selvforsørger, hvad jeg mener hun i høj Grad er.

Dernæst dvælede det ærede Medlem ved Amtsnavnene i det radikale Forslag. Jeg har tidligere talt om dette Spørgsmaal, og min Hovedindvending er den, at disse mange Amtsnavn vil forøge Administrationsudgifterne overordentligt, og det, at der ved hvert Navn kun er ansat een Læge, som dog kun kan have en begrænset Erfaring med Hensyn til de forskellige Sygdomme, vil gøre deres Kendelser i høj Grad usikre.

Endvidere kom det ærede Medlem ind paa Spørgsmaalet om Forskellen mellem de midlertidige og de kroniske Invaliders Forhold til Sygekassen. Jeg tror i og for sig, at der er noget rigtigt i det ærede Medlems